

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΡΑΙΑ! "Ωραία! "Ωλ ράτι! Τώρα θά χορέψουμε! μωμουρίσιος ο Πίφ, ευχαριστημένος από τόν εαυτό του.

Κι' άρχισε νά χορεύη, πράγματι σάν τρέλλος και νά φώναζε!

—Μασορί!... Μασορί!... Μασορί!...

Ο Μασορί έδμησε απότομα και τινάχτηκε σάν νά τόν κέντρισε σκρόπιδος. Είδε τόν Πίφ τόν Γαλάζιο κι' έφριξε. Για τόν Μασορί ο Πίφ ο Γαλάζιος ήταν νεκρός. Κι' αυτός πού έβλεπε τώρα δέν μπορούσε νάταν παρά ένα δνειρο. Ένας εφιάλης, ένας θρυκόλακας!...

Τρίτοντας λοιπόν τά μάτια του, είπε με μιά φωνή πιασμένη από τό φόβο του:

—Πίφ Γαλάζιε!...

—Ναί!... "Εγώ είμαι! Είμαι ολοζώντανος! του φώναξε άμέσως ο Πίφ ο Γαλάζιος.

Ο Μασορί τότε θέλησε νά τραβήξη τό περιστροφό του, μα άντελήφηθη ότι του τό είχε πάρει ο έχθρός του κι' ότι ήταν δειμένος.

—Πώς! "Εσύ εδω!... φώναξε τότε τρέμοντας.

—Ο Σέρλοκ Χόλμς μ' έφερε δω! Αυτός μ' έσωσε άπ' τόν τυραννικό θάνατο, στον όποιο μ' είλες καταδικάσει!

—Και τί θέλεις από μένα; ψιθύρισε τρέμοντας σύγκορμος ο Μασορός.

—"Εκδίκησι! "Εκδίκησι! Μιά τρομερή εκδίκησι!... Και τίποτε άλλο! φώναξε μ' έναν άγριο τόνο στη φωνή ο Πίφ ο Γαλάζιος.

—"Ελεος!... εδωγγισε ο Μασορί, σπαράζοντας σάν λαβωμένο άγριμ.

—"Υπομονή! Και θά σε σπλαχνιστώ, έγνοια σου! του άποκρίθηκε με σαρκασμό ο Πίφ. "Εκεί κάτω, στις κατακόμβες, δέν είναι κάο τόσο άσχημα!... Μόνο πού εινε ως τριάντα μέτρα βάθος! "Αμα κόψω λοιπόν τό σχοινί, με τό όποιο σ' έδεσα, θά τό μετρήσης με ακρίβεια τό εκεί κάτω, θέλω νά μου πής πού εινε κρυμμένος ο θάνατός!... Αυτόν θέλωμει τώρα! Τη Ζαίρα ένωμω, την έσωσε ο Χόλμς!

Ο Μασορί σιωποδσε.

—"Ελα! Μπρός!... "Ελα νά κανονίσουμε τούς λογαριασμούς μας! του ένασφώναξε ο Πίφ.

Και συγχρόνως προσποήθηκε πώς θά κόψη τό σχοινί.

Ο Μασορός τότε άντατρίχασε, τινάχτηκε, αλλά δέν έβγαλε τίςσος τοιμουδιά.

—Μίλησε, σκύλε! του ένασφώναξε, ωϊόντας του ο Πίφ. Μίλησε, γιατί σου σπάζω τά κόκκαλα! Πού έχεις κρύψει τό θησαυρό;

Αλλά ο Μασορί εξακολουθούσε νά μη θγάξη μιλιά άπ' τό στόμα του. Τότε ο Πίφ έπεσε άπάνω του και άρχισε νά του χτυπάη δυνατά τά γόνατα με μιά μεγάλη πέτρα!

Ο δυστυχισμένος Μασορί μούγκριζε, ουρλιαζε άπ' τούς πόνους, αλλά δέν έννευδσε νά μαρτυρήση την κρύπτη του θησαυρού.

Ο Πίφ πάλι μπροστά στό πείσιμα του Μασορί εξαγριώθηκε τελείως κι' άρχισε νά του δαγκάνη τη μύτη, τ' αυτιά, τά χέρια! "Υστερα άπ' τά ροικώδη αυτά βασανιστήρια, ο Μασορί άνταγκάσθηκε νά μιλήση.

—Θέ νά μου πάρης τόν θησαυρό, είπε μ' ένα θρηνώδη τόνο στόν Πίφ, και μετά νά με γκρεμίσης κάτω στις κατακόμβες. Θά σού πω λοιπόν πού εινε κρυμμένος, άν μου κάνης όρκο, πώς δέν θά με σκοτώσης... "Αφνε με έλευθερό και μ' όρκίζομαι πώς θά στόν παραδώσω στό χέρια σου! Θά κατεβώμει μαζί κάτω... Γιατί εινε δύσκολο νά την θρής μόνος σου την κρύπτη.

—Πές μου πού εινε κι' έννοια σου! Θά την εύρω!... Θά την εύρω εύκολάτα! του είπε τότε ο Πίφ.

Και κρεμώντας τόν Μασορί στην τρύπα των κατακομβών, με τό κεφάλι κάτω, τράβηξε τό μαχαίρι του.

—Εμπρός! φώναξε. Λέγε, γιατί με τό ένα, δύο, τρία, πού θά μετρήσω, θά κόψω τό σχοινί.

Ο Μασορός τινάχτηκε με τά μάτια του γουρλωμένα άπ' την άγωνία.

—Μή!... Μή! Θά σου μαρτυρήσω την κρύπτη, φώναξε άσθμαίνοντας στόν άνηλεή έχθρό του.

—Εμπρός, τότε!... Λέγε, ουρλιαξε ο Πίφ ο Γαλάζιος.

Ο Μασορί, έπειτα από ένα στιγμιαίο διαταγμό, άρχισε νά τραυλίζει με ξεψυχισμένη φωνή:

—Ξέρεις τη στοά πού άρχίζει από τόν «Κάμπο των "Απαχιδών»;

—Ναί!

—Θ' ακολουθήσης την τρίτη πρός τ' άριστερά πάροδο της και θά φτάσης, στό «Φέρετρο του "Επισκόπου». Τό ξέρεις;

—Ναί, τό ξέρω! Σέ είδα πολλές φορές εκεί κοντά... Τιποτ' άλλο;

—"Εχεις τίποτ' άλλο νά πής;

—Τίποτε! ψιθύρισε ο Μασορί. "Εκει εινε κρυμμένος ο θησαυρός. Και, στυλώνοντας κατόπιν ίκετευτικά τά δλέμμάτα του άπάνω στόν Πίφ τόν Γαλάζιο, πρόσθεσε:

—Θά με λύσης τώρα, Πίφ; Θά μου χάρισης τη ζωή;

—"Οχι, δέν θά σε λύσω, άλλ' ούτε και θά σε σκοτώσω! του φώναξε ο Πίφ, μ' ένα άπαίσιο γαμόγελο. Κι' έγώ, όπως και σύ, δέν θέλω νά σκοτώνω άπ' ευθείας, για νάχω κάπως ήσυχη τη συνείδησί μου!... Θά σού κόψω, λοιπόν, τό λάσσο πού σ' έχω δειμένο... Εινε τριάντα μέτρα τό θάθος της τρύπας αυτής. Δέν άποκλείεται λοιπόν και νά μη πάθης τίποτα, πέφτοντας κάτω. Σου δίνω αυτή την έλπίδα!... "Εχεις κανένα παράσιο, Μασορί;

Κι' ένώ έπρόφερε τό όνομα του έχθρού του, ο Πίφ έκοψε τό σχοινί!...

"Ενα ουρλιασμα ορικής και τρομού έταράξε τότε τό έρμητο εκείνο μέρος και τό σμαμα του Μασορού και ούρου γκρεμισήθηκε στό πηγάδι με τρομερό πάταγο.

Σέ λίγες στιγμές, γύρω στό έροσηγάδο του Σαιν-Ζερμαίν, βασιλευε, όπως πάντα, μιά άπαίσια και νεκρική σιωπή.

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

Ο Σέρλοκ Χόλμς λίγες ώρες μόνον άνταπαύθηκε στό πρόχειρο κρεβάτι, στην άπομερη έκείνη γωνία των κατακομβών. Αισθάονταν τώρα μιά τρομερή ζάλη και μιά φοβερή δίψα του φλόγιζε τό λαρύγγι. Γι' αυτό, τό πρώτο πού έκανε ήταν νά αράη όλα τά πορτοκάλια πού του είχε δώσει η Ζανέτα.

"Ετσι, άφου ξεδιψάσε κάπως, άναψε τό κλεφτοφάναρό του κι' είδε τό ρολόγι του.

— Διάβολε! φώναξε κατάπληκτος. "Η ώρα εινε όχτώ!... Εινε θαύμα πώς δέν κατεθή-αν στό μεταξύ οι άπάχηδες νά με σφάζουν σάν άράκι!... Πρέπει, τώρα, μιά και τη γλώττωσα, νά φροντίσω νά καλύτερεύσω τη θεσι μου. Και, πρώτα-πρώτα, νά σβύσω τό κλεφτοφάναρό για νά μη μωστρή άξάφνα καμιά σφαίρα στό σταυρό!...

"Αμέως ο Σέρλοκ Χόλμς, χωρίς νά χρονοτριβήση, μάζεψε διάφωνα άντικειμενα κι' έκανε μ' αυτά προχειρώς μιά μικρή κρηφώνα σε μιά πλάγιη μικρή στοά.

Κι' άφου έγκαταστάθηκε στό άμπρί του αυτό, ξανάρχισε νά μνωλογή:

—"Ακούς εκεί νά ξεχάσω την πεύδα μου!... "Αν την είχα μαζί μου, θά μπορούσα νά βαδίσω διαρκώς πρός την ίδια διεύθυνση... ενά τώρα... "Αχ! τί έκανα!... Και νά ήταν τουλάχιστον ή μόνη γκάφα μου!... Δέν πήρα ούτε και δεύτερη στήλη, ως ρεζέρβα, για τό κλεφτοφάναρό μου και φοβάμαι πώς σε λίγο θά μου εινε άγρηστο!... Καλά νά πάθω, άφου νερούλισε τελευταία τό μυαλό μου!... Μείνε λοιπόν, κύριε Χόλμς, τρυπημένος εδω και περιμένε νά σε σώσουν οι άλλοι!...

Κι' ο διάσημος άστυνομικός άρχισε νά σφυρίζη πολύ σιγά ενά ευθύμο τραγουδι!...

Σφύριζε όμως πολλά τραγουδία και στό τέλος βαρέθηκε.

—"Ω, διάβολε! ξανάπε άξάφνα. Πέρασε μιά ώρα και δέν φάνηκε κανεις. Ούτε ο Πίφ, ούτε ο Χάρρυ, ούτε οι άπάχηδες... Τί διάβολο συμβαίνει!... "Α, αυτό εινε άκατανόητο!... Και τό φοβερότερο εινε πώς ή δίψα κι' ή πείνα δέν υποφέρονταν πεία... Τό λαρύγγι μου στέγνωσε κι' ή γλώσσα μου κολλά στόν ουρανίσκο!... Πρέπει άπαραιτήτως νά κυττάξω νά θρω κάτι φαγάσιμο!...

Κι' άφου άφουγκράστηκε λίγες στιγμές, άναψε τό κλεφτοφάναρό του.

Βαθεία σιωπή βασιλευε στην άπέραντη έκείνη κατοικία των σκελετών!

Ο Χόλμς προχωρούσε σιγά-σιγά, ψάχνοντας προσεκτικά δεξιά κι' άριστερά, μήπως θρής τίποτε σε καμιά κρηφώνα άπάχη. "Αξάφνα όμως τό κλεφτοφάναρό του έσβυσε!...

("Ακολουθεί)

